

Jeg vil gøre opmærksom på, at hvor vi taler om, at vi bevæger os uden for den ramme, hvor der ikke er et klart FN-mandat, så må spørgsmålet håndteres fleksibelt på grundlag af en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 29 af Helle Degn (S) og Jørgen Estrup (RV) (se foran) vedtoges med 81 stemmer (S, V, KF, DF, CD, RV og KRF) mod 8 (EL og FP); 9 (SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 28 af Holger K. Nielsen (SF).

Forslag til vedtagelse nr. V 30 af Keld Albrechtsen (EL).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 159: Forslag til lov om ændring af lov om gennemførelse af overenskomst om retsstillingen for NATO-styrker og af protokol om NATO's militære hovedkvarterer. (Gennemførelse af overenskomst om retsstillingen for styrker fra lande, der deltager i Partnerskab for Fred m.v.).

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen). (Fremsat 13/1 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lotte Bundsgaard (S):

Da Folketinget i 1955 vedtog den lov, der gennemførte overenskomsten om retsstilling for NATO-styrker, skete det i skyggen af den kolde krig. Europa var opdelt i Øst og i Vest. Der var dem, der var os, de onde og de gode.

I dag ser Europa heldigvis meget anderledes ud. Den kolde krig er slut, vi taler ikke længere

om Warszawapagten, atomtrussel fra Sovjet og alle de andre begreber, som blev ført ind i det politiske sprog i koldkrigstiden. I dag taler vi om samarbejde, fællesskab og partnerskab, og det er netop det, der er baggrunden for lovforslaget, som vi debatterer i dag.

Forslaget handler nemlig grundlæggende om, at vores nye partnere i Partnerskab for Fred skal have de samme rettigheder og pligter, den samme retsstilling som vores allierede i NATO. Det være sig, når PFP-landenes styrker opholder sig i et Partnerskab for Fred-land eller i et NATO-land.

I dag har vi indgået en overenskomst med de øvrige medlemmer af NATO, der sikrer en række regler for styrker, der opholder sig i et andet NATO-land. Men når vi inviterer styrker fra PFP-landene, gælder der ikke de samme regler for dem. Det betyder eksempelvis, at vi ikke helt ved, hvordan vi skal forholde os, hvis en soldat fra et Partnerskab for Fred-land begår en kriminel handling, medens han eller hun midlertidigt opholder sig i Danmark.

Socialdemokratiet ønsker, at samarbejdet inden for Partnerskab for Fred styrkes, udvikles og udvides. Samarbejdet i NATO handler ikke længere om at beskytte sig imod fjenden i Øst, men om at sikre fred og stabilitet i Europa, ja, i hele verden.

Derfor mener vi i Socialdemokratiet, det er positivt, at vi sikrer, at de samme rettigheder gælder for vores styrker, hvad enten de er i et NATO-land eller i et Partnerskab for Fred-land. Det samme gælder naturligvis den anden vej rundt.

Vi kan også godt tilslutte os, at udenrigsministeren får beføjelser til at fastsætte regler, således at andre lande også kan komme ind under de her regler. Styrken i vores nutidige forsvarspolitik er, at vi ikke kun samarbejder med landene fra vores gamle militære alliance, men i høj grad også med vores gamle fjender fra de nuværende Partnerskab for Fred-lande, og i sådan en situation er det vigtigt, at der er ordnede forhold.

I Socialdemokratiet kan vi tilslutte os det, ligesom vi kan tilslutte os den del af lovforslaget, der handler om erstatningsansvar. I Socialdemokratiet mener vi, det er nødvendigt, at vi indretter vores love efter de faktiske forhold. Når den kolde krig er slut, er det naturligt, at vi også i NATO-regi samarbejder med andre lande, også lande, som tidligere var vore fjender. Vi er glade for, at den sikkerhedspolitiske situa-